

Het Vlaams Belang vraagt respect voor onze senioren. Het zijn immers de vorige generaties die door hard te werken voor de welvaart gezorgd hebben waar wij vandaag van kunnen genieten. De toenemende vergrijzing is een realiteit en vereist een andere en betere aanpak. De senioren zijn een steeds groeiende groep van de bevolking. Een groep die niet alleen groeit omdat de levensduur door verbeterde geneeskunde stijgt, maar ook omdat steeds minder lang gewerkt wordt.

Een senior is doorgaans iemand die omwille van zijn leeftijd niet meer werkt. Nog nauwelijks een kwart van de bevolking werkt nog eens de 55 jaar voorbij. De senioren zijn dus voor een groot deel geen bejaarden maar jongsenioren. Senioren worden vaak te gemakkelijk opzij gezet en te vroeg afgeschreven. Dat velen daar fysieke en mentale problemen door krijgen wordt bewezen door de opmerkelijke toename van late zestigers in de rusthuizen. Er moet een ernstige inspanning gedaan worden om dit te vermijden.

Wij onderschrijven daarom het streven om bejaarden zo lang mogelijk - en als dat nodig is mits begeleiding - in hun vertrouwde thuisomgeving te laten wonen. Als het echt niet anders kan, moeten voorzieningen als dienstencentra en vooral rusthuizen optimaal functioneren en betaalbaar blijven. Veel privé rusthuizen komen doorgaans niet in aanmerking voor de modale gepensioneerde. Hij kan die niet betalen en zo ziet men dat sommige privé-rusthuizen - met zeer hoge dagprijzen - de elitaire en comfortabele verblijfplaatsen zijn van de beter gegoeden.

Er is dringend behoefte aan meer plaatsen in de rusthuizen en er zou bijzondere aandacht moeten geschonken worden aan de behuizing voor ouderen.

Waar hulpverlening nodig is, is deze tot op vandaag te veel gepolitiseerd. Bovendien is ze verdeeld over twee besturen die naast elkaar werken: de stad en het OCMW. Wie in het rust - en/of verzorgingstehuis belandt, kan dat doorgaans niet betalen met eigen middelen, of moet al wat hij met arbeid en sparen verworven heeft afgeven. In vele gevallen moeten ook de kinderen betalen. Wie niet kan betalen komt bij het OCMW terecht en is geholpen, maar hoe?

Het OCMW moet zich toeleggen op zijn taak: steun verlenen aan de echte hulpbehoevenden van het eigen volk. Het OCMW moet roeien met de riemen die het heeft, maar dat betekent dat de kosten moeten gedrukt worden. Dit wordt vertaald in te lage normen wat betreft personeelsaantal en voorzieningen. Het gevolg hiervan zijn een gebrek aan begeleiding en aan comfort. Vooral voor zorgbehoevenden is de toestand soms dramatisch. Daarom willen wij dat in de sector van de bejaardenzorg meer geld ter beschikking komt en moet ook de stad een grote inspanning doen.

Het geld dat nu naar asielzoekers en illegalen gaat, kan beter worden besteed aan de ouderen onder ons. De steun aan asielzoekers moet beperkt worden tot het strikte wettelijke minimum. De steun aan illegalen moet beperkt worden tot het meest elementaire, bvb. dringende medische bijstand. Het bestuur van het OCMW moet de federale overheid voortdurend wijzen op de zware financiële last die de opvang van asielzoekers met zich meebrengt.

Er zou in de stad één loket moeten komen waar de senior met al zijn of haar vragen terecht kan in verband met huisvesting, gezondheid, pensioenen en andere uitkeringen, activiteiten, ontspanning, begeleiding, vrijwilligerswerk, financiële noden, wachtlijsten enz...

Zo snel mogelijk moet een studie gemaakt worden van de verwachtingen en de behoeften van de Ronsese senioren, waarna gericht kan worden geholpen.

Parochiale centra zouden regelmatig gratis moeten worden opengesteld voor senioren en hun verenigingen. (dit is normaal als men bedenkt dat de stad de tekorten van de kerkfabrieken draagt).

Tot slot herhalen wij dat de seniorenverenigingen in Ronse een grote sociale functie vervullen en mee een belangrijke schakel kunnen vormen in het ouderenbeleid. De seniorenverenigingen moeten dan ook de ondersteuning krijgen die zij verdienen.